PETRE ISPIRESCU

PRISLEA CEL VOINIC ȘI MERELE DE AUR

PRÎSLEA CEL VOINIC și MERELE DE AUR

Era odată un împărat puternic și mare, și avea pe lîngă palaturile sale o grădină frumoasă, bogată de flori, și meșteșugită nevoie mare! Așa grădină nu se mai văzuse pînă atunci p-acolo. În fundul grădinei avea și un măr care făcea mere de aur, și de cînd îl avea el nu putuse să mănînce mere coapte, căci, după ce le vedea înflorind, crescînd și pîrguindu-se, venea oarecine noaptea, și le fura tocmai cînd erau să se coacă. Toți paznicii din toată împărăția și cei mai aleși ostași, pe care îi pusese împăratul ca să pîndească, n-au putut să prindă pe hoți. În cele din urmă veni fiul cel mai mare al împăratului și-i zise:

— Tată, am crescut în palaturile tale, m-am plimbat prin astă grădină de atîtea ori, și am văzut roade foarte frumoase în pomul din fundul grădinei, dar n-am putut gusta niciodată din ele; acum a dat în copt, dă-mi voie ca nopțile astea să păzesc însumi, și mă prinz că voi pune mîna pe acel tîlhar care ne jefuiește.

— Dragul meu, zise tată-său, atîția oameni voinici au păzit, și n-au făcut nici o ispravă, doresc prea mult să

văz la masa mea măcar un măr din acest pom care m-a ținut atîta sumă de bani; și de aceea iată, mă induplec și te las ca să pîndești, măcar că nu-mi vine a crede că o să izbutești.

Atunci fiul împăratului se puse la pîndă o săptămînă întreagă: noaptea pîndea și ziua se odihnea; iar cînd fu într-o dimineață, se întoarse trist la tată-său și-i spuse cum priveghease pînă la miezul nopții, cum mai pe urmă îl apucase o piroteală de nu se mai putea ține pe picioare,

cum mai tîrziu, somnul îl copleși și căzu ca un mort, fără să se poată deștepta decît tocmai cînd soarele era ridicat de două sulițe, și atunci văzu că merele lipsesc.

Nepovestită fu mîhnirea tatălui său, cînd auzi spuindu-i-se astă întîmplare.

De silă, de milă, fu nevoit a mai aștepta încă un an, ca să facă și voia fiului său celui mijlociu, care cerea cu stăruință de la tată-său ca să-l lase și pe dînsul să pîndească, și se legă că el va prinde pe hoții care îi făceau atîta întristare.

Timpul veni, merele începură a se pîrgui; atunci fiul său cel mijlociu păzi și el; dară păți ca și frate-său cel mare. Tată-său, deznădăjduit, pusese în gînd să-l taie: dară fiul său cel mai mic, Prîslea, veni cu rugăciune către tată-său, și-i zise:

— Tată, atîția ani l-ai ținut, ai suferit atîtea necazuri după urma acestui pom, mai lasă-l, rogu-te, și anul acesta, să-mi încerc și eu norocul.

— Fugi d-aci, nesocotitule, zise împăratul. Frații tăi cei mai mari, atîți și atîți oameni voinici și deprinși cu nevoile, n-au putut face nimic, și tocmai tu, un mucos

ca tine o să izbutească? N-auzi tu ce prăpăstii spun frații tăi? Aici trebuie să fie ceva vrăji.

— Eu nu mă încumet, zise Prîslea, a prinde pe hoți, ci zic că o încercare de voi face și eu, nu poate să-ți aducă nici un rău.

Împăratul se înduplecă, mai lăsă pomul netăiat încă un an. Sosi primăvara: pomul înflori și mai frumos și legă mai mult decît altădată. Împăratul se veseli de frumusețea florilor și de mulțimea roadelor sale, dară cînd se gîndea că nici anul acesta n-o să aibă parte de merele lui cele aurite, se căia că l-a lăsat netăiat. Prîslea se ducea adesea prin grădină, da ocol mărului și tot plănuia. În sfîrșit, merele începură a se pîrgui. Atunci fiul cel mai mic al împăratului zise:

— Tată, iată a sosit timpul: mă duc să pîndesc și eu.

— Du-te, zise împăratul, dar negreșit că și tu ai să te întorci rușinat ca frații tăi cei mai mari.

— Pentru mine n-are să fie așa mare rușine, zise el; fiindcă eu nu numai că sînt mai mic, dară nici nu mă leg ca să prinz pe tîlhari, ci numai o cercare să fac. Cum veni seara, se duse, își luă cărți de cetit, două țepușe, arcul și tolba cu săgețile. Își alese un loc de pîndă, într-un colț, pe lîngă pom, bătu țepușele în pămînt și se puse între ele, așa cum să-i vină unul dinainte și altul la spate ca, dacă îi va veni somn, și ar moțăi, să se lovească cu barba în cel de dinaintea lui și dacă ar da capul pe spate, să se lovească cu ceafa în cel de dinapoi. Astfel pîndi, pînă cînd într-una din nopți, cam după miezul nopții, simți că-l atinge încetișor boarea zorilor care îl îmbăta cu mirosul său cel plăcut, o piroteală moleșitoare se alegă de ochii lui; dară loviturile ce suferi, vrînd

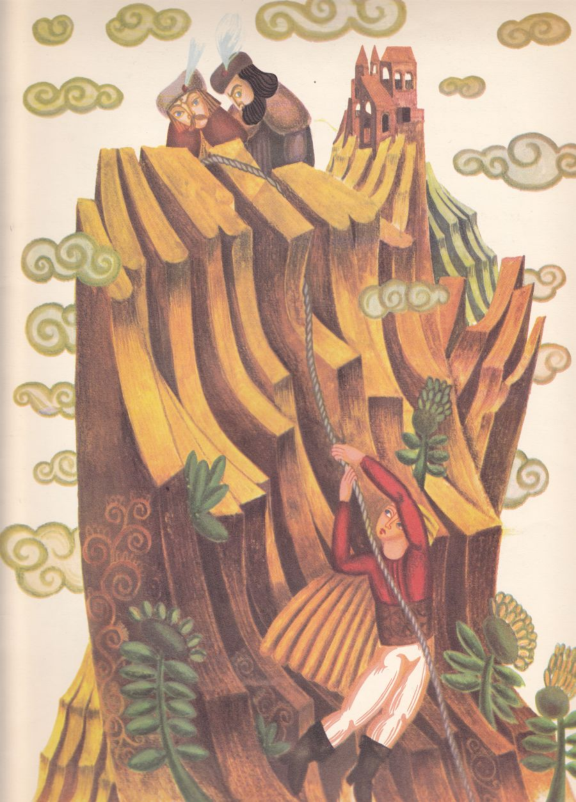
să moțăiască, îl deșteptară, și rămase priveghind pînă cînd, pe la revărsatul de zori, un ușor fîșîit se auzi prin grădină. Atunci, cu ochii țintă la pom, luă arcul și sta gata; fîșîitul se auzi mai tare și un oarecine se apropie de pom și se apucă de ramurile lui; atunci el dete o săgeată, dete două și cînd dete cu a treia, un geamăt ieși de lîngă pom, și apoi o tăcere de moarte se făcu; iară el, cum se lumină puțin, culese cîteva mere din pom, le puse pe o tipsie de aur și le duse la tatăl său. Niciodată n-a simțit împăratul mai mare bucurie decît cînd a văzut la masa sa merele de aur, din care nu gustase niciodată.

— Acum, zise Prîslea, să căutăm și pe hoț. Dară împăratul, mulțumit că pipăise merele cele aurite, nu mai voia să știe de hoți. Fiul său însă nu se lăsa cu una cu două, ci arătînd împăratului dîra de sînge ce lăsase pe pămînt rana ce făcuse hoțului, îi spuse că se duce să-l caute și să-l aducă împăratului chiar din gură de șarpe. Și chiar de a doua zi vorbi cu frații lui, ca să meargă împreună pe urma hoțului și să-l prinză.

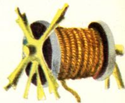
Frații săi prinseră pizmă pe el, pentru că fusese mai vrednic decît dînșii, și căutau prilej ca să-l piarză; de aceea și voiră bucuros să meargă. Ei se pregătiră și porniră. Se luară, deci, după dîra sîngelui și merse, merse pînă ce ieșiră la o prăpastie unde se pierdu dîra. Ocoliră împrejurul prăpastiei și văzură că dîra de sînge nu mai înainta. Atunci pricepură ei că în prăpastia aceea trebuie să locuiască furul merelor.

Dară cum să se lase înăuntru? Porunciră numaidecît vîrteje și funii groase, și îndată se și gătiră. Le așezară, și se lăsă fratele cel mare; dară, zise el, cînd voi scutura frînghia, să mă scoateți afară; așa și făcură. După

fratele cel mare se coborî cel mijlociu, și făcu și el ca cel dintîi, atîta numai că se lăsă ceva mai în jos.

— Acum e rîndul meu să mă las în prăpastie, zise Prîslea, văzînd că frații cei mari se codesc; cînd voi mișca frînghia, voi mai mult să mă lăsați în jos; și după ce veți vedea că frînghia nu se mai duce la vale să puneți paznici să păzească, și cînd se va vedea că frînghia se mișcă, de lovește marginile groapei, să o trageți afară. Se lăsă și cel mai mic din frați, și de ce mișca frînghia d-aia îl lăsa mai jos, și-l lăsară, și-l lăsară pînă ce văzură că frînghia nu mai sta întinsă, cum este cînd are ceva atîrnat de capătul ei. Atunci frații ținură sfat și ziseră: să așteptăm pînă ce vom vedea dacă face vreo izbîndă, și atunci, ori bine ori rău, de va face, să-l pierdem ca să ne curățim de unul ca dînsul care ne face de rușine.

Prîslea ajunse pe tărîmul celalt, se uită cu sfială în toate părțile, și cu mare mirare văzu toate lucrurile schimbate: pămîntul, florile, copacii, lighioni, altfel făptuite erau p-acolo. Deocamdată îi cam fu frică, dară îmbărbătîndu-se, apucă pe un drum și merse pînă dete de niște palaturi cu totul și cu totul de aramă. Nevăzînd nici pui de om, pe care să-l întrebe cîte ceva, intră în palat, ca să vază cine locuia acolo.

În pragul ușei îl întîmpină o fată frumoasă, care zise:

— Ajunsei să mai văd om de pe tărîmul nostru. Cum ai ajuns aice, frate, îl întrebă ea, aici este moșia a trei frați zmei, care ne-a răpit de la părinții noștri, și sîntem trei surori și fete de împărat, de pe tărîmul de unde ești tu. Atunci el povesti în scurt toată istoria cu merele, cum a rănit pe hoț, și cum a venit după dîra sîngelui pînă la groapa pe unde s-a lăsat în jos la ea, și o întrebă ce

fel de oameni sînt zmeii aceia și dacă sînt voinici. Ea îi spuse apoi că fiecare din zmei și-a ales cîte una din ele, și le tot silește să-i ia de bărbați; iară ele se tot împotrivesc cu fel de fel de vorbe, cerîndu-le cîte în lună și în soare, și se fac luntre și punte de le împlinesc toate voile.

— Ei sînt, în adevăr, voinici, adăugă ea, însă poate îi vei birui. Dară, pînă una, alta, ascunde-te, vai de mine! undeva, să nu dea zmeul peste tine în casa lui, că e năbădăios, și se face leu paraleu. Acum e timpul cînd are să vină la prînz, și are obicei de aruncă buzduganul cale de un conac și lovește în ușă, în masă, și se pune în cui.

N-apucă să isprăvească vorba, și se auzi ceva că șuieră, că lovește în ușă, în masă, și buzduganul se arătă și se așeză în cui. Dară Prîslea luă buzduganul, îl azvîrli înapoi mai departe decît îl azvîrlise zmeul; și cînd era prin dreptul lui, îl atinse pe umere. Zmeul, speriat, stătu în loc, se uită după buzdugan, se duse de-l luă și se întoarse acasă. Cînd era la poartă, începu să strige:

— Hîm! hîm! aici miroase a carne de om de pe tărîmul celălalt; și văzînd pe fiul de împărat ce-i ieșise înainte, îi zise:

— Ce vînt te-a adus pe aici, omule, ca să-ți rămîie oasele pe alt tărîm?

— Am venit ca să prinz pe furii merelor de aur ale tatălui meu.

— Noi sîntem, îi zise zmeul; cum vrei să ne batem? În buzdugane să ne lovim, în săbii să ne tăiem, ori în luptă să ne luptăm?

— Ba în luptă că e mai dreaptă, răspunse Prîslea. Atunci se apucară la trîntă, și se luptară, și se luptară, pînă cînd zmeul băgă pe Prîslea în pămînt pînă la

glezne; iară Prîslea se opinti o dată, aduse pe zmeu și trîntindu-l, îl băgă în pămînt pînă în genunchi și-i și tăie capul. Fata cu ochii plini de lacrămi îi mulțumi că a scăpat-o de zmeu, și-l rugă să-i fie milă și de surorile ei. După ce se odihni vreo două zile, porni, după povața fetei, la soră-sa cea mijlocie, care avea palaturile de argint. Acolo, ca și la cea mare, fu primit cu bucurie; fata îl rugă să se ascunză; iară el nu voi; ci, cînd veni buzduganul să se așeze în cui, pe care-l aruncase zmeul ei cale de două conace, el îl aruncă mult mai îndărăt, izbind și pe zmeu în cap; iară zmeul veni tulburat, se luptă cu Prîslea ca și frate-său cel mare, și rămase și el mort.

Fata, după ce îi mulțumi, îl povățui cum să facă ca să scape din robie și pe sora lor cea mai mică.

— Deși e mai puternic, zise fata, decît frații lui pe care i-ai omorît, dar mai ales că e și cam bolnav din lovitura ce i-ai dat cu săgeata cînd a vrut să fure merele, nădăjduiesc că-i vei veni de hac.

O săptămînă întreagă se desfătară împreună cu amîndouă fetele, și Prîslea, odihnindu-se de ostenelile ce încercase, porni și către zmeul de al treilea.

Văzînd palaturile de aur în care locuia zmeul cel mic rămase cam pe gînduri, dară luîndu-și inima în dinți intră înăuntru.

Cum îl văzu fata, îl rugă să o scape de zmeu, care zicea ea, e hotărît ca îndată ce se va face sănătos bine, să o silească, ori cum să se însoțească cu dînsul.

Abia isprăvise vorba, și buzduganul, izbind în ușă și în masă, se puse în cui. Prîslea întrebă ce putere are zmeul,

și îi spuse că aruncă buzduganul cale de trei conace; atunci el îl aruncă și mai departe, lovindu-l în piept. Zmeul, turbat de mînie, se întoarse numaidecît acasă.

— Cine este acela care a cutezat să calce hotarele mele și să intre în casa mea?

— Eu sînt, zise Prîslea.

— Dacă ești tu, îi răspunse zmeul, am să te pedepsesc amar pentru nesocotința ta. Cum ai vrut, venit-ai; dară nu te vei mai duce cum vei voi. Atunci se învoiră să se ia la luptă dreaptă,

și se luptară,
și se luptară,
zi de vară
pînă seară;

iară cînd fu pe la nămiezi, se făcură amîndoi două focuri și așa se băteau; un corb, însă le tot da ocol croncănind. Văzîndu-l, zmeul îi zise:

— Corbule, corbule, ia seu în unghiile tale și pune peste mine, că-ți voi da stîrvul ăsta ție.

— Corbule, corbule, îi zise și Prîslea, dacă vei pune peste mine seu, eu îți voi da trei stîrvuri.

— Unde dă Dumnezeu să cază o asemenea tiflă peste mine! Mi-aș sătura sălașul întreg.

— Adevăr grăiește gura mea, îi răspunse Prîslea.

Corbul, fără a mai întîrzia aduse în unghiile sale seu, puse peste viteazul Prîslea, și prinse mai multă putere. Către seară, zise zmeul către fata de împărat, care privea la dînșii cum se luptau, după ce se făcuseră iară oameni:

— Frumușica mea, dă-mi nițică apă să mă răcoresc, și-ți făgăduiesc să ne cunună chiar mîine.

— Frumușica mea, îi zise Prîslea, dă-mi mie apă, și-ți făgăduiesc că te duc pe tărîmul nostru și acolo să ne cununăm.

Fata de împărat dete apă lui Prîslea de bău, și prinse mai multă putere; atunci strînse pe zmeu în brațe, îl ridică în sus, și cînd îl lăsă jos, îl băgă pînă în genunchi în pămînt; se opinti și zmeul, ridică și el în sus pe Prîslea, și lăsîndu-l jos îl băgă pînă la brîu; puindu-și toate puterile, Prîslea mai strînse o dată pe zmeu de-i pîrîi oasele și aducîndu-l, îl trînti așa de grozav, de îl bagă pînă în gît în pămînt și-i și tăie capul; iară fetele de bucurie se adunară împrejurul lui, îl luară în brațe, îl sărutară și îi ziseră: de azi înainte frate să ne fii. Îi spuseră apoi că fiecare din palaturile zmeilor are cîte un bici, cu care lovește în cele patru colțuri ale lor și se fac niște mere. Așa făcură, și fiecare din fete avură cîte un măr. Se pregătiră deci să se întoarcă pe tărîmul nostru. Ajungînd la groapă, clătină frînghia de se lovi de toate mărginile groapei. Paznicii de sus pricepură că trebuie să tragă frînghia... Se puseră la vîrtejuri și scoaseră pe fata cea mare cu mărul ei de aramă. Ea, cum ajunse sus, arătă

un răvășel ce-i dase Prîslea, în care scria că are să ia de bărbat pe frate-său cel mai mare. Bucuria fetei fu nespusă cînd se văzu iară pe lumea unde se născuse. Lăsară din nou frînghia, și scoase pe fata cea mijlocie, cu mărul ei de argint și cu o altă scrisoare în care o hotăra Prîslea de soție fratelui celui mijlociu.

Mai lăsară frînghia și scoase și pe fata cea mică; aceasta era logodnica lui Prîslea; însă mărul ei cel de aur nu-l dete, ci îl ținu la sine.

El simțise de mai-nainte că frații săi îi poartă sîmbetele și cînd se mai lăsă frînghia, ca să-l ridice și pe el, dînsul legă o piatră și puse căciula d-asupra ei ca să-i cerce, iară frații dacă văzură căciula, socotind că este fratele lor cel mic, slăbiră vîrtejile și deteră drumul frînghiei, care se lăsă în jos cu mare iuțeală, ceea ce făcu pe frați să crează că Prîslea s-a prăpădit.

Luară, deci, fetele, le duseră la împărat, îi spuseră cu prefăcută mîhnire că fratele lor s-a prăpădit, și se cunu-

nară cu fetele, după cum rînduise Prîslea. Iară cea mică nu voia cu nici un chip să se mărite, nici să ia pe altul. Prîslea, care ședea departe, văzu piatra, care căzuse cu zgomot, și se gîndea ce să facă ca să iasă afară. Pre cînd se gîndea și se plîngea, dînsul auzi un țipăt și o văietare care îi umplu inima de jale; se uită împrejur și văzu un balaur care se încolăcise pe un copac și se urca să mănînce niște pui de Zgripțor. Scoase paloșul Prîslea, se repezi la balaur și numaidecît îl făcu în bucățele.

Puii, cum văzură, îi mulțumiră și-i ziseră:

— Vino-încoa, omule viteaz, să te ascundem aici, că de te va vedea mama noastră te înghite de bucurie. Traseră o pană de la unul din pui și-l ascunseră în ea. Cînd veni Zgripțoroaica și văzu grămada aia mare de bucățele de balaur, întrebă pe pui cine le-a făcut ăst bine?

— Mamă, ziseră ei, este un om de pe tărîmul celălalt și a apucat încoa spre răsărit.

— Mă duc, le zise ea, să-i mulțumesc.

Ea porni ca vîntul înspre partea încotro îi spusese puii că a apucat omul. După cîteva minute se întoarse:

— Spuneți-mi drept, le zise, încotro s-a dus.

— Spre apus, mamă.

Și într-o bucată de vreme, ca de cînd începui să vă povestesc, străbătu cele patru părți ale tărîmului de jos și se întoarse cu deșert. Ea ceru ca numaidecît să-i spuie. În cele mai de pe urmă îi ziseră puii:

— Dacă ți l-om arăta, mamă, ne făgăduiești că nu-i vei face nimic?

— Vă făgăduiesc, dragii mei.

Atunci ei îl scoaseră din pană și îl arătară; iară ea, de bucurie îl strînse în brațe și cît p-aci era să-l înghiță, dacă nu l-ar fi acoperit puii.

— Ce bine vrei să-ți fac și eu pentru că mi-ai scăpat puii de moarte?

— Să mă scoți pe tărîmul celălalt, răspunse Prîslea.

— Greu lucru mi-ai cerut, îi zise Zgripțoroaica, dară pentru că ție îți sînt datoare mîntuirea puilor mei, mă învoiesc la asta. Pregătește o sută oca de carne, făcută bucățele de cîte o oca una, și o sută de pîini.

Făcu ce făcu Prîslea, găti pîinile și carnea și le aduse la gura groapei. Zgripțoroaica zise:

— Pune-te d-asupra mea cu merinde cu tot, și de cîte ori oi întoarce capul, să-mi dai cîte o pîine și cîte o bucată de carne.

Se așezară și pornire, dîndu-i, de cîte ori cerea, pîinea și carnea. Cînd era aproape, aproape să iasă d-asupra, pasărea uriașă mai întoarse capul să-i mai dea de mîncare; dară carnea se sfîrșise. Atunci Prîslea, fără să-și piardă cumpătul, trase paloșul și-și tăie o bucată de carne moale din coapsa piciorului de sus și o dete Zgripțoroaicei. După ce ajunseră d-asupra și văzu că Prîslea nu putea să umble, îi zise Zgripțoroaica:

— Dacă nu era binele ce mi-ai făcut și rugăciunea puilor mei, mai că te mîncam. Eu am simțit că, carnea care mi-ai dat-o în urmă era mai dulce decît cea mai înainte și n-am înghițit-o; rău ai făcut de mi-ai dat-o.

Apoi o dete afară dintr-însa, i-o puse la loc, o unse cu scuipat de al său și se lipi. Atunci se îmbrățișară, își mulțumiră unul altuia și se despărțiră; ea se duse în prăpastia de unde ieșiseră și Prîslea plecă către împărăția tatălui său. Plecă către orașul în care locuiau părinții și frații lui; îmbrăcat fiind în haine țărănești, întîlni niște drumeți și află de la dînșii, că frații lui au luat de soții pe fetele care le-a trimis el, după cum le hotărîse însuși, iar părinții lui

erau foarte mîhniți de pieirea fiului lor celui mai mic; că fata cea mică e îmbrăcată în negru și-l jelește și că nu voiește a se mărita nici în ruptul capului, măcar că au pețit-o mai mulți fii de împărat; că acum, în cele din urmă, frații lui i-au adus un ginere prea frumos, și că o silesc cu toții să-l ia și că nu se știe de va putea scăpa.
Prîslea, auzind de toate acestea, nu puțin s-a întristat în sufletul lui, și cu inima înfrîntă, a intrat în oraș. Mai cercetînd în sus și în jos, află că fata a zis împăratului, că dacă voiește să o mărite cu tînărul care îl aduseră, să poruncească a-i face și a-i aduce la odoare o furcă cu caierul și fusul cu totul de aur și să toarcă singură, fiindcă așa îi făcuse și zmeul și asta îi plăcea mult. Mai află că împăratul chemase pe starostea de argintari și-i poruncise zicîndu-i; iată, de azi în trei săptămîni să-mi dai gata furca care o cere fata mea cea mică; că de unde nu, unde-ți stau picioarele, îți va sta și capul; și bietul argintar se întoarse acasă trist și plîngînd.
Atunci Prîslea se duse de se băgă ucenic la argintar. Prîslea tot văzînd pe stăpînu-său văitîndu-se fiindcă nu izbutise a face furca după poruncealå, îi zise:
— Stăpîne, te văd trist că nu poți să faci furca ce ți-a poruncit împăratul, iată mai sînt trei zile pînă să se împlinească sorocul ce ți-a dat: lasă-mă pe mine să o fac.
Argintarul îl goni zicîndu-i:
— Atîți meșteri mari n-au putut să o facă și tocmai un trenteros ca tine să o facă?
— Dacă nu-ți voi da furca de azi în trei zile, răspunse Prîslea, să-mi faci ce vei voi.

Atunci se învoiră a-i da o odaie să lucreze numai Prîslea singur și pe fiecare noapte să-i dea cîte o trăistuță de alune și cîte un pahar de vin bun. Argintarul îi ducea grija, fiindcă ascultînd pe la ușă,

n-auzea alt decît cum spărgea la alune pe nicovală. Iară cînd fu a treia zi el ieși dis-de-dimineață din odaie cu furca pe tavă, pe care o scoase din mărul zmeului, ce era la dînsul, și o dete argintarului ca să o ducă fetei împăratului.

Argintarul nu mai putea de bucurie, și-i făcu un rînd de haine; iar pe la nămiezi, cînd venise slujitorii împăratului ca să-l cheme la palat, el se duse și-i dete furca care torcea singură.

După ce împăratul se minună de frumusețea ei, dete argintarului doi saci cu bani. Fata, cum văzu furca, îi trecu un fier ars prin inimă; ea cunoscu furca și pricepu că Prîslea cel viteaz trebuie să fi ieșit d-asupra pămîntului. Atunci zise împăratului:

— Tată, cine a făcut furca, poate să-mi facă un lucru pe care mi l-a adus la odoare zmeul.

Iară împăratul chemă îndată pe argintar și-i porunci să-i facă o cloșcă cu pui cu totul și cu totul de aur, și-i dete soroc trei săptămîni, și dacă nu i-o face-o, unde îi stă picioarele, îi va sta și capul. Argintarul, ca și de celalt rînd, se întoarse acasă trist, disprețui ca și întîia oară pe Prîslea, care îl întrebase și de astă dată; iară dacă se înțeleseră la cuvinte, se învoiră și lucrul se și săvîrși cu bine. Cînd văzu argintarul cloșca cloncănind și puii piuind, cu totul și cu totul de aur și ciugulind mei tot de aur, înțelese că trebuie să fie lucru măestru. Argintarul luă cloșca, o duse la împărat, iară împăratul, după ce se minună îndestul de frumusețea și gingășia lor, o duse fetei și-i zise:

— Iată, ți s-au împlinit toate voile; acum, fata mea, să te gătești de nuntă.

— Tată, îi mai zise fata, cine a făcut aste două lucruri, trebuie să aibă și mărul de aur al zmeului; poruncește, rogu-te argintarului să aducă pe meșterul care le-a făcut.

Primind porunca asta argintarul, se înfățișă împăratului, rugîndu-se să-l ierte și zicîndu-i:

— Cum o să aduc înaintea măriei tale pe meșter, fiindcă este un om prost și trenţeros și nu este vrednic să vază luminata față a măriei tale.

Împăratul porunci să-l aducă ori cum ar fi. Atunci argintarul, după ce puse de spălă pe Prîslea, și-l curăță, îl îmbrăcă în niște haine noi și-l duse la împăratul; iară împăratul îl înfățișă fetei. Cum îl văzu fata, îl și cunoscu. Ea nu putu să-și ție lacrimile care o podidiseră, de bucurie mare ce avu, și zise împăratului:

— Tată, acesta este viteazul care ne-a scăpat din mîna zmeilor.

Și, dînd în genuche, îi săruta mîinile și pe față și pe dos. Luîndu-i seama bine împăratul, îl cunoscu și dînsul, măcar că foarte mult se schimbase. Îl îmbrățișă și-l sărută de sute de ori. Dar el tăgăduia.

În cele mai din urmă, inima lui înduioșată de rugăciunile tatălui său, ale mamei sale și ale fetei, care rămase în genuche rugîndu-l, mărturisi că în adevăr el este fiul lor cel mai mic.

Prîslea le povesti apoi toată istoria sa, le spuse și cum a ieșit d-asupra pămîntului și le arătă și mărul de aur al zmeului.

Atunci împăratul, supărat, chemă pe feciorii lui cei mai mari; dar ei cum văzură pe Prîslea, o sfecliră. Iară împăratul întrebă pe Prîslea cum să-i pedepsească?

Viteazul nostru zise:

— Tată, eu îi iert.

Toată împărăția s-a bucurat și se mîndrea, fălindu-se de vitejiile ce făcuse el; iară după moartea tătîne-său, se sui el în scaunul împărăției și împărăți în pace de atunci și pînă în ziua de astăzi, de or fi trăind.

Trecui și eu pe acolo și stătui de mă veselii la nuntă, de unde luai

O bucată de batoc,
Ș-un picior de iepure șchiop,

și încălecai p-o șa și v-o spusei dumneavoastră așa.

LEI 5,75

EDITURA TINERETULUI

